

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 45 0 Rs 043776 24 Rev
Sarajevo, 11.06.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Adnana Baručije, kao predsjednika vijeća, Amire Sadović i Enise Bilajac, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice M. H. iz G., ul...., koju zastupa punomoćnik Alen Gračić, advokat iz Sarajeva, protiv tuženog Bosansko-podrinjski kanton Goražde, Ministarstvo za privredu, kojeg zastupa Kantonalno pravobranilaštvo Goražde, radi povrede prava na jednako postupanje i naknade štete, vrijednost spora 10.100,00 KM, odlučujući o reviziji tužiteljice, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Goraždu broj 45 0 Rs 043776 24 Rsž od 16.01.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 11.06.2024. godine donio je:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 1.200,00 KM.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Goraždu broj 45 0 Rs 043776 22 Rs od 16.11.2023. godine odlučeno je:

„I Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„Utvrđuje se da je tuženi povrijedio pravo na jednako postupanje prema tužiteljici u odnosu na državne službenike drugih kantona na način što je propustio izvršiti zakonsku obavezu donošenja usaglašenih kantonalnih propisa iz oblasti plaća i naknada u skladu sa odredbama Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti F BiH i time onemogućio utvrđivanje visine i obračun isplate odgovarajuće plate po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona.

Tuženi je dužan tužiteljici na ime naknade materijalne štete radi neisplate odgovarajuće plaće po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona za period od 01.01.2019. godine do 31.12.2021. godine isplatiti iznos od 11.160,24 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 01.01.2022. godine pa sve do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u roku od 30 dana.“

Obavezuje se tužiteljica da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.160,00 KM (dvijehiljadestotinušezdeset konvertibilnih maraka), u roku od 15 dana.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Goraždu broj 45 0 Rs 043776 24 Rsž od 16.01.2024. godine žalba tužiteljice je odbijena i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv drugostepene presude tužiteljica je izjavila reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači na način što će se u cijelosti udovoljiti tužbenom zahtjevu uz naknadu troškova parničnog postupka uvećanih za sastav revizije u iznosu od 1.200,00 KM, ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Tuženi je u odgovoru na reviziju predložio da se revizija odbaci ili odbije kao neosnovana.

Nakon što je ovaj sud ispitao pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP)¹, odlučio je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Revizija nije osnovana.

Nepotrebno tužiteljica predlaže da se revizija dozvoli u smislu člana 237. stav 3. ZPP jer da vrijednost spora ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, te postavlja materijalno pravna pitanja. Ovo iz razloga što u smislu člana 13. stav 2. Zakona o zabrani diskriminacije („Službeni glasnik BiH“ broj 59/09 i 66/16) je propisano da u postupcima iz člana 12. navedenog zakona revizija je uvijek dozvoljena.

Neosnovano tužiteljica prigovara da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka, jer je prvostepeni sud ocjenu izvedenih dokaza izvršio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP cijeneći svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, pri čemu ta ocjena dokaza nije bila arbitrarna, kako je to pravilno zaključio u razlozima svoje odluke i drugostepeni sud. Slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda stranka ne može osnovano suprotstaviti svoju ocjenu dokaza, pogotovo kada ova uključuje u sebi i prigovore činjenične prirode, koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Nije osnovan ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava (član 240. stav 1. tačka 2. ZPP).

Predmet tužbe je zahtjev kojim tužiteljica traži da se utvrdi, da je tuženi, propuštanjem usaglašavanja plaće u skladu sa odredbama Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti Federacije BiH, povrijedio njezino pravo na jednako postupanje u odnosu na državne službenike u ostalim kantonima, čime je onemogućeno utvrđivanje visine i obračuna plaće po istim osnovnim koeficijentima kao i državnim službenicima drugih kantona, te da joj nadoknadi materijalnu štetu nastalu uslijed takvog postupanja za period od 01.01.2019. godine do 01.01.2022. godine, uz naknadu troškova postupka.

Odlučujući o predmetnom tužbenom zahtjevu nižestepeni sudovi su utvrdili da je tužiteljica rješenjem Ministra za privredu BPK Goražde, od 29.11.2018. godine, postavljena na radno mjesto Načelnice sektora za upravljanje i koordinaciju sredstava za razvoj u Ministarstvu za privredu BPK Goražde, da joj je određena osnovna plaća množenjem koeficijenta iz V platnog razreda (3,40) sa osnovicom za plaću uz uvećanje po osnovu radnog staža. Rješenjem Ministra za privredu od 30.12.2019.godine, tužiteljica je postavljena na radno mjesto Pomoćnice Ministra za upravljanje i koordinaciju sredstava za razvoj u Ministarstvu za privredu BPK Goražde, pri čemu joj je određena osnovna plaća koja se dobije množenjem koeficijenta III platnog razreda (3,65) sa osnovicom za obračun plaće uz uvećanje po osnovu radnog staža. Vještak ekonomske struke našao je visinu izmakle dobiti koju bi tužiteljica ostvarila u vidu

¹ “Službene novine F BiH”, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

razlike plaće da je kantonalni propis usklađen sa federalnim propisom i to u dvije varijante. Po prvoy je obračun izvršen na osnovu pripadajućeg koeficijenta iz federalnog zakona uz primjenu osnovice koja je bila na snazi u kantonu u utuženom periodu, dok je po drugoy obračun izvršen na osnovu pripadajućeg koeficijenta iz federalnog zakona, odnosno kantonalnog propisa, uz primjenu osnovice koja je bila u primjeni nakon usaglašavanja propisa. Za period od 01.01.2019. godine do 31.12.2021. godine po prvoy varijanti razlika iznosi 11.160.24 KM, dok po drugoy varijanti ta razlika iznosi 7.883,17 KM. Nije bilo sporno da tuženi u roku propisanom odredbom iz člana 63. Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti F BiH nije izvršio usaglašavanje vlastitih propisa sa federalnim, već da je isplatu plaća vršio po osnovu Uredbe o utvrđivanju platnih razreda i koeficijenata za plaće rukovodećih i ostalih državnih službenika u kantonalnim organima državne službe, odnosno da je Zakon o plaćama i naknadama u organima vlasti BPK Goražde donijet 28.12.2021. godine.

Na osnovu tako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su donijeli pravilnu i zakonitu presudu kada su odbili kao neosnovan tužbeni zahtjev.

I u ovoj fazi revizijskog postupka sporno je da li je postupanjem tuženog došlo do diskriminacije tužiteljice u odnosu na državne službenike u drugim kantonima, odnosno da li je došlo do uskraćivanja prava na plaću jednaku plaći državnih službenika u drugim kantonima i da li je na taj način tužiteljici prouzrokovana materijalna šteta.

Nižestepeni sudovi su svoju odluku o odbijanju tužbenog zahtjeva zasnovali na odredbama člana 1., 5., 6., 9., 57., 59., 60., 61. i 63. Zakona o plaćama i naknadama u organima vlasti F BiH („Službene novine F BiH“, broj: 45/10, 111/12, 20/17, 22/19 i 94/20), uz obrazloženje da je obaveza kantona bila da donesu propise iz oblasti plaća i naknada usaglašene sa Zakonom o plaćama u organima vlasti u F BiH, ali da nije propisana primjena federalnog Zakona ako kantoni ne donesu propise u određenom roku.

Tužiteljica u reviziji insistira na prigovoru da je pogrešan zaključak drugostepenog suda da državni službenici različitih kantona ne mogu biti uporedna grupa u kontekstu diskriminacije, jer je izmjena federalnog propisa bila u cilju da se koeficijenti za obračun plaća između državnih službenika u svim kantonima u Federaciji BiH izjednače.

Suprotno navedenim prigovorima, pravilno zaključuju nižestepeni sudovi da tuženi ima Ustavne ovlasti da uređuje oblast javne uprave na nivou kantona, kao i da utvrđuje način i obim finansiranja, uključujući i plaće službenika u javnoj upravi, neovisno od ostalih kantona.

Po ocjeni i ovog suda, kao uporedna grupa ne mogu biti državni službenici iz drugih kantona, jer oni nisu uposlenici tuženog BPK Goražde. Kako tužiteljica nije navela uporednu grupu iz BPK Goražde, to u postupku nije učinila vjerovatnim da je diskriminisana u smislu člana 2. i 15. Zakona o zabrani diskriminacije, odnosno, nije dokazala da joj je tuženi povrijedio pravo na jednako postupanje. U vezi sa navedenim, imajući u vidu da se visina plaće za službenike utvrđuje na nivou kantona, a da ne postoji zakonska odredba kojom se svim službenicima na nivou kantona u Federaciji BiH garantuje ista plaća za iste poslove, proizlazi da tužiteljica nije dokazala da joj je postupanjem tuženog nanesena materijalna šteta (11.160,00 KM), u visini plaće koju je našao vještak ekonomske struke u prvoy varijanti na osnovu pripadajućeg koeficijenta iz federalnog zakona uz primjenu osnovice koja je bila na snazi u kantonu u utuženom periodu, a sve zbog neusaglašavanja kantonalnog propisa sa federalnim.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Kako ne stoje razlozi u reviziji kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je reviziju odbiti primjenom člana 248. ZPP.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1., a u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava revizije, budući da nije postigla uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednik vijeća
Adnan Baručija,s.r.